

Waarom moeten we bidden?

Ik hoop straks verder in te gaan op het bidden in de Heilige Geest. Maar eerst wil ik een hoofdstuk wijden aan een vraag die telkens weer opkomt: 'Waarom bidden we eigenlijk?' Sommigen die doen alsof ze groot geestelijk inzicht hebben, beweren dat het gebed niet nodig is in deze tegenwoordige bedeling (periode) van de genade (behalve in de zin van gemeenschap hebben met God), omdat de gelovige al is gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus. Het geloof, zo zegt men, eigent zich eenvoudig de zegeningen toe, die al van ons zijn, en vraagt niet om dingen die God ons in Zijn goedvinden onthoudt. En wat de materiële dingen betreft, daar hoeven we niet om te bidden, want er staat immers in de Bijbel: 'Hoe zal Hij, Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?' Daarom - zo zegt men - is gebed onnodig en zelfs ongepast.

Maar op deze beweringen kunnen we antwoorden dat ons duidelijk bevolen wordt niet alleen te bidden, maar te bidden zonder ophouden (1 Thess.5:17) en te bidden 'in de Geest' (Judas :20). Bovendien wordt ons duidelijk gezegd: 'Weest in niets bezorgd, maar laat in alles door gebed en smeking met dankzegging uw begeerten bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus' (Fil. 4:6-7). Het is duidelijk dat gebed een voorrecht en tegelijk een plicht is, en bovendien een gezonde geestelijke oefening. Anderzijds: gebed is geen verdienstelijke prestatie, en nog minder een middel om God gunstig te stemmen en zonden te bedekken, zoals sommigen de eeuwen door hebben gedaan.

Maar als God al onze noden weet en al beloofd heeft er heerlijk in te voorzien naar Zijn rijkdom in Christus Jezus, waarom wordt er dan van ons verwacht te bidden, als wijzelf ons bewust worden van onze noden? En bovendien: als Hij toch geeft naar Zijn onveranderlijke plannen, wat kan gebed dan veranderen aan Gods bestuur?

Het antwoord is ongetwijfeld dat gebed deel uitmaakt van Gods plannen. Hij werkt door Zijn Geest in de harten van de Zijnen de behoefte om krachtig tot Hem juist om die geestelijke of materiële zegeningen te roepen die Hij in Zijn soevereine genade al in Zijn plannen heeft opgenomen. Waarom? Vooral hierom: dat Hij wil dat wij boven alles absoluut zeker weten dat we te doen hebben met de levende God.

Toen George Müller, een grote gebedsman uit de 19e eeuw, zijn weeshuizen stichtte en daarbij besloot niet afhankelijk te zijn van mensen, maar elke nood in gebed tot God

te brengen, verklaarde hij dat zijn reden voor deze methode vooral was om in een materialistische tijd te bewijzen dat God lééft en dat Hij gebeden verhoort. En inderdaad is dat op overweldigende wijze gedemonstreerd in Müllers dagboeken.

Als iets mij door Gods Geest op het hart is gebonden, iets waarvan mogelijk geen ander mens op aarde weet, en ik ga mijn binnenkamer in, sluit de deur en zeg het tegen mijn Vader Die in de hemel is, en het antwoord komt van een kant waar ik dat het allerminst van verwacht - hoe kan ik er dan aan twifelen dat de levende God heeft gehoord en geantwoord?

Daar komt nog iets bij. Welke ouder kent niet de blijdschap van te voren te hebben gezorgd voor iets wat zijn kind nodig had, alleen om met blijdschap vervuld te worden toen zijn zoon of dochter, misschien verlegen, juist dáárom kwam vragen? Zo moet het voor ons niet moeilijk zijn te begrijpen dat onze genadige God, Wiens vaderlijke liefde even ver uitstijgt boven elk menselijk gevoel als de zon helderder straalt dan een schemerlamp, er een vreugde in schept zó in onze noden te voorzien: 'En het zal geschieden, voor zij roepen, zal Ik antwoorden; terwijl zij nog spreken, zal Ik verhoren' (Jes. 65:24).

Mag ik u, zonder geestelijke hoogmoed maar tot Gods eer, zo'n gebeurtenis vertellen uit mijn vele persoonlijke ervaringen? Enkele jaren geleden werden bij een bepaalde gelegenheid drie speciale noden op mijn hart gedrukt, alle in verband met dienst voor de Heer. Ik had juist een tijd daarvoor enkele verantwoordelijkheden voor zendingswerk op me genomen - bijzondere verplichtingen, waarvan ik meende dat ik er niet onderuit kon; en toch kon ik niet zien hoe ik eraan moest voldoen. En ik had geen vrijmoedigheid ze aan iemand bekend te maken behalve aan God Zelf. Dagenlang heb ik gebeden en geprobeerd rustig te vertrouwen, maar de last werd alleen maar zwaarder.

Toen ik op een gegeven moment 's nachts wakker werd begon ik me af te vragen waarom het antwoord zo lang uitbleef. Niet alleen mijn lichaam maar ook mijn hart en mijn geweten waren wakker geschud. God, mijn Vader, bracht door Zijn Geest bepaalde dingen aan het licht waarin ik – ik realiseerde het me ineens – niet alleen lui en traag was geweest, maar waarin ik ook ongetwijfeld de Heilige Geest had bedroefd. Na belijdenis en zelfveroordeling kon ik vrijmoedig bidden voor wat ik daarvóór als een zware last voelde.

De volgende morgen werd er in alle behoeften voorzien. En, merkwaardig genoeg: degene die als menselijk instrument in Gods hand gebruikt was, woonde aan de andere kant van ons werelddeel, en kon niets van mijn omstandigheden hebben afgeweten. Toch

was zijn liefdegave precies voldoende om te voorzien in de drie speciale noden die ik voor de Heer had neergelegd; en daar kwam nog bij dat hijzelf heel nauwkeurig de drie bestemmingen had genoemd, en de bedragen voor elk doel had aangegeven. Kon ik er tóen nog aan twijfelen dat de levende God mijn roepen gehoord had?

‘Ja, maar’, zal iemand er tegenin brengen, ‘als dat geld al vier dagen onderweg was en de brief ‘s morgens afgeleverd zou worden of u nu gebeden had of niet, hoe bewijst dat dan dat uw gebed verhoord was?’

Het bewijst nog veel meer! Het bewijst dat God al van tevoren mijn nood had gezien, en dat Hij ook van te voren voor de oplossing had gezorgd; maar Hij liet de hulp pas komen toen ik tot zelfoordeel was gebracht en Hem erover aanriep. En dát wil ik u graag op het hart drukken. Had ik het benodigde bedrag gekregen zónder gebed, dan zou mijn hart vervuld geweest zijn met de blijde erkenning van de liefde van de Vader. Maar dat ik het op zo’n manier, na gebed, ontving, vervulde me helemaal met ontroering, omdat ik voelde dat ik door het gebed in direct contact was met de levende God.

Het ongeloof van onze tijd probeert voor al zulk soort gebeurtenissen een verklaring te vinden op een zuiver menselijk vlak. De zogenaamde psychologie wil ons leren dat de enige echte waarde van het gebed gelegen is in het effect in de geest van degene die bidt. Maar het Woord van God weerlegt al dat ongoddelijke geredeneer, en bewijst door gebed en verhooring dat er iemand daarboven is - een Goddelijk Brein, een Persoon Die oneindig is in liefde, wijsheid, heiligheid en rechtvaardigheid, Die een persoonlijke belangstelling stelt in ieder van Zijn kinderen; iemand Die de haren van ons hoofd telt, zoals de Zoon van God, onze Heiland, heeft verklaard. Iemand Die het gebed heeft ingesteld als een middel om Zich duidelijk aan hen te openbaren.

Niemand die ooit ervaren heeft wat het betekent zó in vurig gebed tot God te komen voor een bepaalde zaak en het antwoord te ontvangen, zal het ontkennen: er ligt een oneindige zegen in het feit dat wij te doen hebben met de levende God.

H.A. Ironside

*Lees eens zijn boekje **Het gebed**. Bidden in de Heilige Geest’!*